

שטירמר, דר

(Der Stuermer). שבועון רב תפוצה בעריכת יוליוס שטריכר, שפנה ליצרים השפלים והפרימיטיביים ביותר. ד"ש החל להופיע באביב 1923, ותחילה כוונו חיציו נגד אויביו של שטרייכר במפלגה הנאצית בנירנברג. בימי הרפובליקה של ויימאר עסק השבועון בשערוריות, והתרכז תחילה בדיווח עיתונאי סנסציוני על פוליטיקה, מין ופשע, וכול אותה עת גדל והלך שיעור החומר האנטישמי שבו. בעלות היטלר לשלטון ב-1933 כבר היה השבועון אחד הפרסומים הנאציים הפופולריים ביותר, בעל תפוצה של כ-25,000 עותקים לשבוע, ואז כבר היה המסע האנטישמי שלו במלוא תנופתו. בתעמולה ובדמגוגיה בלתי מרוסנות ביקש השבועון להפיץ את הדעה, שהיהודים הם האויב הראשון במעלה של הגרמנים ושל האנושות כולה. בכותרת עמודו הראשון הופיעה תמיד הסיסמה: 'Die Juden Sind Unser Unglück' ('היהודים הם אסוננו'). ב-1938 הגיעה תפוצת השבועון ל-500,000 עותקים, אך מספר קוראיו היה גדול הרבה יותר מן המשתקף מתפוצתו, וזאת הודות לשיטות שיווק והפצה משוכללות. תחילה הפיצוהו רק קיוסקים ומוכרי עיתונים ברחוב, ואחר-כך פירסמו אותו בלוחות תצוגה שהוצבו במקומות שבהם נאספים הבריות, כגון תחנות אוטובוסים, רחובות מרכזיים, פארקים וקנטינות במפעלים. התצוגות הוחלפו מדי שבוע בשבוע, ו'משמרות שטירמר' שמרו עליהן מפני קורעים. לוחות התצוגה של השבועון הפכו לחלק בלתי נפרד מחיי היומיום ברייך השלישי.

סגנונו של ד"ש היה גס, תוקפני וקל להבנה. המאמרים היו מורכבים ממשפטים פשוטים וברורים, בוטים וחוזרים על עצמם. הדבר הבולט ביותר בשבועון היו הקריקטורות האנטישמיות שבו, שבהן התפרסם העיתון מאז שהופיעה בעמוד השער הקריקטורה הראשונה מאת פיליפ רופרכט ('פיפס') ב-19 בדצמבר 1925. 'פיפס' היה קריקטוריסט מוכשר, וניסה בדרך של בוז ולעג להפוך את קורבנותיו למשוקצים. הקריקטורות שלו היו מלאות חיות ומעוררות גועל. דמות היהודי שצייר 'פיפס' התאפיינה בעיקר באף גדול ועקום, עיניים בולטות מחוריהן, ידיים זרועות ארוכות ושעירות, פה רחב, רגליים קצרות ועקומות, זקנים בלתי מגולחים ופנים מכוערות. 'פיפס' גם הציג את היהודי כסוטה מין, והצטיין בציור נקבות בעלות תאוה, דבר שתרם מאוד לכוח המשיכה של ד"ש. בהוצאת ד"ש הופיעו גם ספרי ילדים, רוויים הסתה אנטישמית פרועה.

אחרי 1933 פירסם השבועון תשע פעמים הוצאות מיוחדות, תכופות סמוך לכנסי המפלגה בנירנברג, והן הוקדשו לנושאים כגון רצח לצורכי פולחן בידי יהודים, פשיעה של יהודים, עולם הקשר היהודי ופשעי מין של יהודים.

אחרי 1940 חלה ירידה תלולה בתפוצת השבועון, במידת מה בגלל המחסור בנייר מחמת המלחמה, למרות שהיטלר הבטיח לשבועון נייר שיספיק להמשך הופעתו. הסיבה העיקרית

לירידה בתפוצה היתה היעלמותם של היהודים מחיי היומיום בגרמניה. התפוצה היתה 200,000 עותקים בלבד. הגיליון האחרון של השבועון הופיע בפברואר 1945, והוקיע את צבאות בעלות-הברית שפלשו לגרמניה כמשרתי הקשר היהודי הבין-לאומי.